

Vì Thanh Xuân Là Mây

Contents

Vì Thanh Xuân Là Mây	1
1. Chương 1-1: Giới Thiệu	1
2. Chương 1-2: Người Tôi Thích Là Một Cô Gái	2
3. Chương 2: Good Luck, Bea	3
4. Chương 3: Suýt Bị Phát Hiện!	4
5. Chương 4: Đừng Để Lạc Mất Nhau!	7
6. Chương 5: Chắc Là Còn Tình!	9
7. Chương 6: Tạm Biệt	11
8. Chương 7: Lời Cuối	13

Vì Thanh Xuân Là Mây

Giới thiệu

Thể loại: Truyện teenĐối với bất kỳ người con gái nào thì thanh xuân chính là thứ quý giá và đẹp đẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-thanh-xuan-la-may>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu

Người tôi thích là một cô gái.

Là người ngồi cùng tôi suốt ba năm Trung học.

Là người bạn bàn thi thoảng lại lên cơn hâm dở.

Là người sớm nắng chiều mưa, tính khí gió mùa.

Là người khó nắm bắt, khó hiểu, và khó chiều.

Nhưng lạ nhỉ, tôi lại thích cô ấy.

Vì sao ư? Vì tôi là một chàng trai!

Đối với mình, bộ này đánh dấu tuổi 17 bẻ gãy... cọng rau của mình. Có thể nó sẽ lê lét đến năm 18 tuổi mới hoàn.

Đùa đấy, tất nhiên là sớm hơn rồi.

Bản thân Về thích lợi cmt của các bạn nên dù hay dù dở cứ để lại cho mình một chút động lực nhé.

Cuối cùng, chân thành cảm ơn Dừa linhCoconut bày bề cute đã design bìa cho mụ già thay

2. Chương 1-2: Người Tôi Thích Là Một Cô Gái

Tôi là học sinh lớp mười, cái độ tuổi thay đổi tâm sinh lí một cách chóng mặt. Cả quãng thời gian ấy, bất cứ việc gì cũng khiến tôi chán nản, vì một phần nào đang thấm thía những khó khăn mà cuộc sống mang lại.

Tôi ngày càng hiểu, ba mẹ sinh ra chúng ta đã khó, mà cách mình tồn tại được trong cái xã hội này còn khó gấp bội. Tôi hiểu những gì ba mẹ cố gắng đem lại cho tôi, một cuộc sống ấm no đầy đủ, mỗi sớm thức dậy chẳng phải toan tính gì. Tôi cũng hiểu sự kì vọng mà ba mẹ dành cho mình, người con trai duy nhất trong nhà. Tôi biết mỗi cốc sữa bác giúp việc mang lên đều là những câu nói cổ lên mà mẹ gửi gắm. Hay những bữa cơm ngon cũng thay ba nói những lời động viên ấm áp.

Nhưng, chẳng ai chịu hiểu cho tôi, thà cứ đủ ăn đủ mặc còn hơn tối nào cũng chỉ có tôi và bác giúp việc dùng cơm. Chẳng ai chịu hiểu là việc học bây giờ vô cùng khó khăn, và có đồ đại học, có ra được trường, chắc gì đã có công ăn việc làm. À, tất nhiên là ba mẹ chắc chắn không thể để tôi như thế. Nhưng con trai mà, chẳng ai cứ muốn dựa mãi vào phụ huynh, dù hay hay dở vẫn muốn thử đứng lên đôi chân của mình.

Càng lớn, con người ta ngày càng cô đơn, càng mong muốn có một điểm tựa, càng thất vọng về cuộc sống xô bồ đầy sóng gió.

Có những lúc, tôi chỉ muốn mình cứ bé mãi, cứ nhìn đời bằng lăng kính màu hồng. Ở đấy, tôi sẽ luôn tin có ông Bụt bà Tiên xuất hiện mỗi khi mình bị bắt nạt, hay đêm giáng sinh nào cũng mong được thấy ông già Noel.

Có những năm tháng, tôi đã từng tin vào những điều như thế, luôn luôn đặt niềm tin vững chãi như cách tôi không ngừng tin vào mặt trời khi mặt trăng đã lên. Nhưng, mặt trời đó là của cả nhân loại, còn tôi, tôi có mặt trời của riêng mình và tôi tin theo cách của riêng mình.

Mặt trời nhỏ của tôi là cô bạn cùng bàn, ngồi một góc nơi cửa sổ đầy nắng. Đó một cô gái sống giản dị, và mang nhiều tật xấu, xấu một cách đáng yêu.

Tôi chẳng biết tôi thích cậu ấy từ bao giờ, thích cậu ấy vì điểm gì. Tôi chỉ biết, cậu ấy là người tôi thầm thương, đã gieo rắc nhung nhớ suốt những tháng năm học trò.

Nhớ ngày đầu đi nhập học, tôi bắt gặp hình dáng cô ấy chạy dưới sân trường. Vào cái ngày mưa tầm tã ấy, có bóng ai xách tà áo dài chạy thật nhanh, khiến những vũng nước gần đó bắn lên tung tóe.

Nhưng, điều tôi chú ý nhất là nụ cười với má lúm đồng tiền và răng khểnh. Trời mưa ướt hết vạt áo dài mà cô ấy vẫn cười, là nụ cười nhẹ tựa buổi sớm mai. Nụ cười ấy đẹp như nắng, nắng dưới mưa tạo thành cầu vồng tuyệt đẹp...

Tôi nhớ cô gái được thầy giáo xưng tên bầu làm chức lớp trưởng nhưng lại một mực chối đây đẩy. Sau này tôi mới biết, là cô tự lượng được sức mình, tuy đạt giải thành phố nhưng học môn thăng môn giáng, ngu Tự nhiên giỏi Xã hội.

Và tôi, đã từng phấn khích đến lạ cô ấy vỗ tay ầm ầm khi thầy chuyển chỗ tôi lên ngồi gần cô. Nhưng cũng nhanh chóng hụt hẫng, vì cô ấy đơn giản chỉ mong có người cứu cánh mình mấy môn Tự nhiên khó nhằn.

Cô ấy tên là Huyền Anh, cái tên nhẹ nhàng như tia nắng nhẹ mỗi sớm mai. Với má lúm đồng tiền của mình, chỉ cần mỉm cười thì nắng trong tim, ngại gì mưa ngoài phố?!

Huyền Anh ở nhà còn gọi là Mít. Mít rất thơm! Thật đấy, người cô mang một mùi thơm đặc trưng, chỉ cần gió khẽ đưa bên thềm cửa sổ là tôi có thể đắm chìm trong mùi hương khó quên ấy. Tôi thường hít một hơi thật sâu, hay mỗi khi cô nằm gục xuống bàn thì cũng nằm theo để có thể tận hưởng mùi hương từ mái tóc cô ấy.

Huyền Anh bảo, đây là mùi thơm của hoa nhài, cô dùng cả bộ, vừa gội đầu, vừa tắm, vừa dưỡng tóc lại cả dưỡng da. Nhưng tôi quen gọi đó là mùi Mít, là mùi hương mà cả đời tôi chẳng thể quên.

Người con gái ấy là cô bạn cùng bàn đáng yêu, là người ngồi cạnh tôi suốt ba năm cấp ba, là người gieo rắc thương nhớ suốt cả cuộc đời này.

Bằng cả thời thanh xuân mộng mơ, bằng cả những nhiệt huyết của tuổi trẻ, tôi đã dành một khoảng lớn để ngắm nhìn cô ấy, và... à không, tôi chỉ ngắm nhìn cô ấy thôi.

Tôi nhớ, tôi đã từng vì cô gái ấy mà cố gắng rất nhiều. Tôi biết cô học kém Tự nhiên nên cố gắng học tốt, chỗ nào không hiểu thì giảng cho nó, mà giảng mãi không hiểu thì cho chép bài.

Tôi biết cô ấy lười trực nhật nên toàn cố gắng đến sớm một chút, làm nhiều hơn một chút hộ cô ấy.

Tôi biết cô ấy lười uống thuốc nên tìm mọi cách dụ dỗ bằng đồ ăn.

Những ngày tháng trưởng thành, là cô ấy dạy tôi. Dạy tôi biết cách hi sinh vì người khác nhiều hơn một chút, dạy tôi cách “diễn sâu” để cô không phát hiện tôi cố tình mang thuốc đi cho mình, dạy tôi cách có thể tự lập mà không cần sự quan tâm của ba mẹ hay bá giúp việc. Dạy tôi lớn hơn một chút bằng cái tính lười của cô ấy!

Và tôi mong, tình cảm của chúng tôi mãi mãi tươi đẹp như ngày đầu mới gặp.

Chương này hơi ngắn nếu không muốn nói là quá ngắn. Vì nó là chương đặc biệt, dành cho ngày đặc biệt.

Về hứa sẽ bù vào chương mới mà!!!

Có ai nhận ra Huyền Anh là ai không

3. Chương 2: Good Luck, Bea

Cô ấy sinh vào ngày rất đặc biệt, là ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11. Đi đến đâu cô ấy cũng khoe mẹ đang dự mít tinh ở trường phải về để. Đúng là phá hoại từ trong trứng.

Trước đây một hôm, tôi suy nghĩ nát óc mà không biết phải tặng cái gì cho cô ấy. Sinh nhật tôi hồi tháng chín cô ấy cũng nhớ đến, chỉ đơn giản là nhớ, nhưng thật sự rất ấm áp.

Trong lòng tôi, vẫn vẹn nguyên cảm giác buổi sáng hôm ấy, đang ngồi ghi bài thì Huyền Anh quay sang hỏi:

- Duy Anh ngu, hôm nay ngày bao nhiêu?

Tự dưng, thấy hơi hụt hẫng, hóa ra, cô ấy không nhớ ngày sinh nhật của tôi. Sáng nay, thật sự tôi rất mong chờ lúc đến lớp, chỉ cần biết rằng cô ấy có nhớ hay không. Cũng đúng thôi, phải chăng tôi đang quá ảo tưởng vị trí của mình trong lòng người khác. Tôi, đơn giản chỉ là người bạn cùng bàn được hơn tháng, không hơn không kém! Tôi nhẹ nhàng đáp lại, cố nén sự thất vọng vào trong:

- 1/9.

- Ô, hôm nay sinh nhật mày đúng không? Ghê nha! Tổ chức đi!

Huyền Anh quay sang vừa cười vừa nói với tôi, lộ hàm răng khểnh và má lúm rất duyên. Cô ấy, lại làm tim tôi lỡ một nhịp rồi!

À, ra là cô ấy không ngóng trông ngày sinh nhật của tôi, như tôi đã ngóng trông ngày sinh nhật của cô ấy. Nhưng ít nhất, cô ấy cũng nhớ ngày này. Chỉ cần như vậy thôi, là tôi cảm thấy thực sự ấm lòng. Như có một cơn gió mát lành thổi qua, như có một tia nắng ấm áp nhảy nhót trong tim. Sinh nhật tôi, có người nhớ kìa, và người ấy lại là một người đặc biệt!

Tôi không cần chúc, cũng không cần quà tặng, tôi chỉ cần cô ấy nhớ!

Tôi đã từng ngóng trông ngày sinh nhật của Mít rất nhiều, để bây giờ ngồi loay hoay mãi chẳng biết phải tặng gì?! Chính thế, con gái là người khó hiểu nhất hành tinh! Cứ như tự đẩy mình vào thế bí vậy.

Sau khi lướt qua bao nhiêu bài báo về những món quà con gái thích, tôi vẫn chẳng lựa được gì. Những thứ như son môi hay đồ trang điểm, Huyền Anh chắc chắn không dùng đến. Ngoài những dịp văn nghệ ra thì tôi chẳng thấy cô ấy đậm phần đánh môi bao giờ, kể cả màu môi tự nhiên nhất. Quần áo thì quá khó để lựa được đồ phù hợp với cô ấy. Vì Huyền Anh rất gầy, rất khó chọn, và quan trọng, cô ấy có thích hay không?! Nhờ bạn cô ấy đi chọn cùng thì không được, quá lố liểu, dắt cô ấy đi mua thì càng không thể. Tôi thích thứ tình cảm của bọn tôi không quá phô trương, chỉ cần hai đứa đủ biết.

Sau một hồi lẩn lộn trên giường, tôi cũng nghĩ ra quà, một món quà do chính tay tôi làm ra. Phải, nhất định phải do chính tay tôi làm ra!

Tôi quyết định làm bánh kem sinh nhật cho cô ấy. Ngồi vát vả hàng tiếng đồng hồ đánh trứng rồi đánh bột. Ngồi canh lò nướng mà tí nữa tôi ngủ quên làm cháy bánh nữa chứ! Rồi phải nấu chocolate và kem để trang trí. Tôi phủ toàn bộ bánh kem là chocolate cứng vì Huyền Anh thích thế. Rồi cố gắng mua một số quả như kiwi và dâu tây về. Nhưng phần quan trọng nhất chính là phần viết chữ lên bánh. Thật sự rất khó nghĩ.

Tôi muốn viết một dòng gì đấy, vừa công khai, vừa bí mật, vừa để cô ấy không biết người tặng, nhưng cũng khiến cho cô ấy suy nghĩ về nó."Chúc mừng sinh nhật"

Không được, quá phổ biến, không có dấu ấn!

"Sinh nhật vui vẻ"

Không hay, chẳng thú vị chút nào!

Hay là, à đúng rồi! Chính xác là nên viết như thế!

Nghĩ là làm, tôi đưa tay thật nhanh trên nền bánh kem phủ đầy chocolate ấy:

"Good luck, beA

4. Chương 3: Suýt Bị Phát Hiện!

Sáng hôm sau là ngày trường tôi tổ chức mít tinh kỉ niệm. Mới đến lớp mà Huyền Anh đã lòi xềnh xệch cái Vê xuống chỗ ngồi rồi thì thầm to nhỏ rồi.

Cái Vê là bạn thân của cô ấy, thật ra đây chỉ là tên ở nhà thôi, tên thật là Trang nhưng cứ gọi quen, quen luôn cả tên cúng cơm của nó!

Hai đứa lòi cái điện thoại ra rồi bàn tán ghê lắm, mặt cái Vê thì cứ chuyển từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nhìn có vẻ hào hứng lắm.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào, con người ta đều có hai suy nghĩ đối lập nhau. Một mặt thì nghĩ không được làm, đại diện cho phe chính nghĩa. Còn mặt kia thì lại thôi thúc và nghĩ ra trăm ngàn lí do đáng thuyết

phục. Và tôi đang rơi vào trạng thái ấy. Phần quân tử thì liên tục nhắc nhở không được nghe lỏm, như thế là xấu, còn phần tiểu nhân thì lại liên tục động viên.

Mà thôi, làm điều xấu một lần cũng có chết ai, nên tôi chọn cách cố gắng vênh tai lên nghe ngóng. Đã nói nhỏ rồi thêm cả lớp ồn nữa nên rất khó!

- Sáng nay ai tặng tao bánh ấy mày ạ!

- Ai, chắc ba mẹ mày chứ gì?

- Tao cũng nghĩ thế nhưng chắc chắn là không phải đâu! Nhìn đi, nhìn cái bánh đi, ba mẹ tao không biết đặt bánh đẹp như này đâu!

Rồi hai đứa nó chỉ chỗ vào cái điện thoại, liên tục bình luận. Có khi còn khùng khiếp hơn độ nguy hiểm của cư dân mạng ấy!

- Ủ uôi, ba mẹ mày không bao giờ ghi chú kiểu này đâu! Gút lắc bấy bề chắc chắn là không phải! Còn cả lớn hơn ba nữa là sai quá sai luôn!

- Thì thế tao mới thắc mắc!

- Với lại, ảnh này đâu ra. Ảnh này tao chưa thấy bao giờ mà. Xời, nhìn xinh gái ghê! Mà cái cửa sổ này của lớp mình mà, ba mẹ mày không có được ảnh này đâu. Đây rõ ràng là chụp trộm!

Hai đứa ngồi suy tư một lúc, rồi Huyền Anh reo lên:

- A! Hay là mày đúng không, là mày đúng không?

Tôi giật cả mình quay sang, cứ nghĩ mọi việc bại lộ, thất bại thảm hại rồi cơ. Còn đâu công sức tôi thức đến ba giờ sáng, năm giờ đã ra khỏi nhà để đưa bánh. Rồi còn học với nhau ba năm, là ba năm. Nó không quá dài, nhưng đủ để làm tổn thương nhau.

- Mày điên à, tao đào đâu ra nhiều tiền thế! Tao mua áo đôi, giày đôi làm quà rồi. Cứ làm như tao in ra được tiền ấy!

Ra là nói với cái Vê, tôi tưởng cô ấy phát hiện ra cơ! Nếu lỡ biết rồi, thật sự, tôi không biết mình phải đối mặt với Huyền Anh như thế nào?

Tôi thì sao cũng được, quan trọng là cô ấy. Tôi không biết cô ấy nghĩ gì, cũng không biết cô ấy cảm thấy thế nào? Nếu cô ấy thích tôi thì là điều tốt, là thứ mà tôi luôn mong chờ. Còn... nếu cô ấy thật sự không thích thì có quá nhiều chuyện phát sinh xảy ra. Và điều tôi sợ nhất, là mất đi tình bạn này, là không còn đủ can đảm để đối diện nữa...

Đúng là, khi thích một người có quá nhiều thứ để lo sợ!

Sợ tình cảm chưa đủ lớn, để trở thành người thương của nhau. Sợ chưa đủ cảm thông để thấu hiểu cho nhau. Sợ không chịu được áp lực từ phía gia đình, thầy cô, bạn bè. Sợ còn có trẻ con để quyết định sai lầm. Và sợ nhất là sự kết thúc! Đến lúc đấy, thật sự để nói chuyện với nhau một vài câu thôi cũng là cả một vấn đề.

Nhưng đó là chuyện của tương lai. Dù sao thì, Huyền Anh, sinh nhật vui vẻ!

Hạnh phúc, luôn luôn bắt nguồn từ những thứ đơn giản nhất! Tôi rất thích ngồi bên cạnh cô ấy, nghe cô ấy huyền thoại về mọi thứ. Về cuộc sống, về học tập, về những môn cô ấy ghét, và cả những người cô ấy ghét nữa! Nhưng nhiều nhất, vẫn là con em quái thai của Huyền Anh.

Có thể, là do tôi ít được gặp ba mẹ, ít được quan tâm, chăm sóc, lại là đứa con duy nhất trong nhà nên tình cảm gia đình tôi không được đón nhận nhiều như mọi người. Thêm nữa, tôi có rất ít bạn nên tất cả các câu chuyện rất đời thường mà Huyền Anh kể, thực sự, tôi rất thích nghe.

Nó như có một sức hút rất kì lạ, khiến tôi cảm thấy mình có thể ngồi mãi như này, để nghe cô ấy huyền thoại về mọi thứ:

- Mày ơi, em tao bảo kí hiệu định luật Ôm giống cái quái nời!

- Mày ơi, tại sao trên đời này lại có môn Lí với Hóa nhỉ? Tại sao lại cứ bắt mình đo vận tốc trong khi nhìn cái đồng hồ đo là ra mà?! Cứ thích làm mất nhân hóa chất rồi bắt mình đi tìm!

- Ôi giỏi ôi, mấy đứa kia nói xấu tao kìa! Nói không biết đường mà nói, đã nói xấu lại còn nói to. Người thì quát queo một mẩu đi đến đâu nói xấu người đến đấy. Mày cứ ngồi đấy nói xấu tao đi, vì tao ngồi đây cũng nói xấu mày mà!

Sống mà, ai chẳng có người ghét người quý. Như tôi này, chẳng giao du kết thân với ai mà vẫn có chuyện để mấy đứa bàn ra tán vào đấy thôi! Chuyện đời mà, cái gì càng bàn càng nát nên tôi chẳng quan tâm! Nhưng Huyền Anh lại khác, có thể nói, tôi chẳng bao giờ lo cái vấn đề cô ấy bị bắt nạt cả!

Nếu ai động vào nó, chắc chắn Huyền Anh sẽ không đánh lại được, vì nó yếu. Nên cô ấy chọn cách đấu khẩu, cái này thì độc nhất vô nhị, chưa chữ ai giống với ai cả!

Huyền Anh nghịch lắm, lại hay đi trêu người. Cô ấy với thằng Tân ngồi trên là hay chí chóe với nhau nhất, mà gây sự trước vẫn là chị nhà ta.

Hôm thứ sáu, vừa mới kiểm tra môn Địa xong thì Huyền Anh đập đập lưng bạn học bàn trên trêu:

- Không làm được bài à, thương ghê! Đã bảo mua kẹo cho chị là được chép bài mà không chịu nghe!

Cậu bạn ấy có vẻ rất tức, quay xuống lừ mắt một cái. Nhưng Huyền Anh cô ấy chẳng sợ đâu, vẫn tiếp tục cợt nhả:

- Dối ôi, có mấy cái biểu đồ hình tròn phẩy tay phát là xong mà cũng không làm được. Yếu quá!

- Nhan sắc không có, tài cán thì không, sau này mày định làm gì cho đời đây!

Cô ấy nói nhiều đến mức, cậu bạn ấy bực mình phẩy tay một phát, cố gắng làm cho cái loa kia ngừng hoạt động. Ai ngờ lại đập luôn vào cái mồm đang liên thoảng không ngớt ấy làm chảy máu môi Huyền Anh. Thế là cái loa không những không dừng lại mà có dấu hiệu phát sóng mạnh mẽ hơn:

- Tân, mày thật vũ phu. Mày dám đánh con gái nhà lành, mày có biết là không được đánh con gái dù chỉ bằng một nhành hoa không?!

- Đã bao giờ mày nhận ra mày có mặt trên cõi đời này là hoài phí chưa?! Mày hãy chết đi, chết đi cho khủng long sống lại!

- Dối ôi, sưng môi tao lên rồi! Mày sẽ phải trả giá! Cho dù tao có học bài đi nữa thì tao sẽ không bao giờ cho mày chép bài. Nhớ đấy! Ôi bờ môi xinh đẹp của tôi!

- Tội mày rất đáng chết, tốt hơn mày nên chết đi cho khủng long sống lại!

Huyền Anh nói nhiều đến mức cậu bạn ấy không chịu được nữa, quay xuống nói bằng giọng vô cùng hối lỗi:

- Nếu có điều ước, tao ước mày bị câm!

Thế đấy! Khi bạn thích một ai đó, thì bạn chỉ cần ngồi ngắm họ thôi cũng đủ cảm thấy ảm áp. Bạn sẽ yêu cái việc ngồi nghe họ nói chuyện, ngồi nghe họ hát luyện thuyên, ngồi nghe họ kể về cuộc sống của họ. Bạn sẽ yêu hết những điều thuộc về cô ấy, sẽ yêu những cả những thói xấu, nhìn đâu cũng thấy đáng yêu.

Nhưng tôi, tôi mới chỉ thích thôi. Chỉ là cơn say nắng bởi nụ cười với răng khểnh, chỉ là một chút rung động tuổi mới lớn.

Tôi chẳng biết, mai này, tôi còn thích cô ấy nữa không?! Còn đủ can đảm để thức đến ba giờ sáng để làm những món quà vô danh nữa hay không?! Còn ngồi một mình loay hoay rửa những tấm ảnh chụp lên rồi cười một mình hay không?! Nhưng hiện tại, Huyền Anh vẫn là người tôi thầm thương trộm nhớ!

Vì tớ thương các cậu nên tớ vẫn ở lại

5. Chương 4: Đừng Để Lạc Mất Nhau!

Thời gian chẳng bao giờ chịu đợi ai cả. Mới ngày này chân ướt chân ráo vào lớp mười, còn cố gắng tìm cách làm quen cô gái có má lúm đồng tiền, cố gắng tìm hiểu xem cô ấy thích gì, ghét gì?! Vậy mà bây giờ đã sang hè, và lại một mùa hè nhảm tẻ!

Mùa hè của tôi không được đi đâu chơi nhiều, chủ yếu đi theo town du lịch năm ba ngày hay một tuần rồi lại quay về đèn sách. Bao năm nay, tôi đã chẳng có hè rồi.

Hè nào, cũng là những ngày tháng đi học, có khi còn căng thẳng hơn học chính thức. Vì tôi là đứa con trai duy nhất, là niềm tự hào của ba mẹ, là phải chịu những sự áp lực không tên từ mọi phía.

Hè năm nay, ba mẹ vẫn đăng kí cho tôi một khóa học trên thành phố. À không, chính xác là bốn khóa học, học rải rác hết các ngày trong tuần.

Có nhiều người hỏi ba mẹ tôi là tại sao không cho thằng Duy Anh lên trên thành phố học, điều kiện tốt, trong khi thực lực của tôi không phải là không có.

Đôi khi người lớn mâu thuẫn lắm, họ không muốn cho tôi đi học xa vì “nhớ” tôi, nhưng chính họ lại lúc nào cũng vắng nhà, thậm chí ở trên thành phố còn nhiều hơn ở với tôi.

Mùa hè năm nay, tôi còn chẳng nhìn thấy mặt Huyền Anh lấy một lần. Cô ấy đi du lịch rồi về quê chơi hết mấy tháng hè chẳng thèm đoái hoài gì đến bài vở cả. Ngày nào tôi cũng thấy có thông báo cô ấy đã đăng một ảnh, toàn là ở quê chăn gà chăn vịt hoặc ra vườn hái quả.

Tự dưng, trong lòng tôi thấy hơi lo sợ...

Liệu... cô gái mang trong mình bộ não cá vàng như cô ấy sau mấy tháng hè có quên đi người bạn ngồi cạnh cô ấy suốt năm vừa qua không?

Dễ lắm ấy chứ, về quê ăn hoa quả chẳng học hành gì có khi lấp hết não rồi.

Nhưng may quá, ngày đến trường đầu tiên sau ba tháng hè cô ấy vẫn nhớ tôi, vẫn nhớ Duy Anh là thằng ngồi cạnh và cho cô ấy chép bài suốt một năm vừa qua.

Vẫn là cô gái ấy, vẫn là nụ cười ấy, vẫn là đôi má lúm đồng tiền ấy, vẫn cười tươi với tôi như mọi ngày. Hình như, ba tháng hè về quê mà Huyền Anh chẳng đen đi tí nào và... vẫn xinh như vậy nhỉ?

Phòng của tao, ngập ảnh mày rồi đấy Huyền Anh à!

Khi bạn thích một người, niềm vui giản dị nhất là được nhìn thấy người ấy mỗi ngày. Và sẽ chẳng còn gì tuyệt vời hơn khi bạn được ở gần, và quan tâm người bạn thích cả.

Mỗi giờ ra chơi, chúng tôi thường không chọn ra ngoài nô đùa mà ngồi yên vị tại chỗ. Làm tất cả mọi thứ có thể làm, kể cả hai đứa hai cái điện thoại, việc ai nấy lo nhưng vẫn cảm thấy rất vui. Và mỗi lần tôi đeo tai nghe, cô ấy đều cướp lấy tai còn lại để nghe cùng. Những lúc như vậy, tôi dường như không còn quan tâm đến ca sĩ hát, mà chủ yếu chính là Huyền Anh.

Cô ấy có thói quen hát theo lời bài hát, cả buổi có thể ngân nga theo giai điệu của một bài mà cô ấy thích. Và tôi, thường chọn cách bỏ tai nghe ra ngoài để có thể lắng nghe...

“Cứ vậy hoài thôi thì mình yêu nhau đi!

Đừng cứ chờ đợi khi không một ai ngỏ lời. Lòng mình cứ bồi hồi đứng lên rồi lại ngồi xuống.

Chỉ cần nói yêu... chỉ cần nói câu yêu!”

Tôi khẽ quay ra nhìn cô ấy, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh lên mắt cô một tia sáng thật đẹp. Và từ ấy trong tôi bừng nắng hạ, mặt trời chân lí đang chiếu qua tim.

Sẽ mà, chắc chắn sẽ có mà!

Chỉ cần cậu hứa đợi, tớ chắc chắn sẽ ngỏ lời!

Đơn phương một người, các cậu sợ nhất điều gì? Sợ người ấy biết? Sợ người ấy xa lánh? Sợ bạn bè trêu chọc? Hay là sợ thầy cô để ý?

Thật ra, đối với tôi, mấy điều đấy chẳng có gì đáng ngại cả, kinh khủng nhất, vẫn là sợ ai đó cướp mất đi cô gái của mình, mặc dù cô gái ấy chưa bao giờ thuộc về ai.

Cô gái ngày ấy còn đứng đưa chân theo nhịp nhạc phát ra cùng một máy điện thoại với tôi ấy càng ngày càng có nhiều vệ tinh xung quanh.

Có ai biết cái cảm giác chính mắt mình nhìn thấy cô gái vừa mới đi tíu tít bên cạnh mình mà vừa bước vào lớp đã bị đẩy vào một hình trái tim lớn được rải bằng hoa hồng nó khó tả như thế nào không?

Cái cảm giác từng tức giữa lồng ngực khi thấy ở giữa những bông hoa ấy có một chàng trai.

Và khốn nạn hơn, chàng trai ấy, không phải là tôi!

Hôm đấy là ngày 20/10, cái ngày mà ai chẳng biết là ngày Phụ nữ Việt Nam. Huyền Anh đòi tôi dắt ra cantin mua đồ ăn coi như quà tặng vì chính cô ấy bảo cô ấy chưa là phụ nữ.

Vài giây trước còn ríu ra ríu rít chạy bên cạnh tôi, vừa đi vừa nói cười mà bước vào lớp đã bị đám đông đẩy vào trong, kéo xa ra khỏi tôi.

Có ai hiểu cái cảm giác mà người mình thích được tỏ tình nó khốn nạn đến mức nào không? Trong lòng cứ như có hàng ngàn mũi tên liên tục đâm vào. Bứt rứt, khó chịu đến mức muốn quy xuống.

Xung quanh tôi, đứa nào đứa đấy cười nói, reo hò hú hét đến đình tai nhức óc. Chắc họ vui lắm nhỉ? Họ có nghĩ đến tôi không? Tôi, cũng muốn vui cùng, cũng muốn không bị lệch nhịp cuộc sống, thế mà miệng cứ méo xệch đi.

Người ta bảo, khi yêu một ai đó thật lòng, thì khi người ấy tìm được một nửa đích thực của đời mình thì bạn vẫn ở bên cạnh chúc phúc. Ai làm được, chứ tôi thì không!

Cũng có thể, ở cái tuổi mười bảy này, tôi còn mang cái tính độc chiếm, cái tính ngang tàn của tuổi trẻ. Nhưng tôi chẳng thể cố được, chẳng thể chống mắt lên nhìn cô ấy hạnh phúc bên một ai khác.

Có trách tôi ích kỷ, nhỏ nhen, tôi nhận. Tôi, chỉ là không làm được thôi.

Có thể, ngày hôm nay, cô ấy chính thức trở thành một nửa của ai đó.

Cũng có thể, ngày hôm nay có một tình bạn đổ vỡ.

Trong lòng tôi, nửa muốn đứng lại nghe kết quả, nửa muốn bỏ đi.

Xung quanh là tiếng hò hét, cổ vũ của lũ bạn. Tưởng chừng nghe vui lắm, mà lòng tôi cứ quặn thắt. Cuối cùng, cũng chẳng muốn chứng kiến bất cứ cảnh gì có thể làm tổn thương đến bản thân nữa, tôi quyết định đi ra ngoài.

Lang thang dưới sân trường, nhìn mọi thứ vẫn vậy. Ấy thế mà hôm nay chỉ cần cái gạt đầu của cô ấy là mọi thứ có thể thay đổi hoàn toàn. Kể cả tình bạn của bọn tôi.

Huyền Anh à, tao chuẩn bị quà sinh nhật cho mày rồi, còn một tháng nữa thôi. Mày... có thể độc thân cho đến khi tao tỏ tình không?

Biến người mình yêu thương thành vợ, thành người đàn bà của mình khó đến thế sao?

Tao đợi mày thì được, mà mày đợi tao một tí cũng không xong.

Tôi khề thở dài, sân trường vẫn đông như thế, là dư âm của sự hiếu kỳ sau vụ tỏ tình. À không, hình như tôi thấy cái bóng nhỏ bé quen thuộc đang lúi xệch thẳng Minh lớp bên xuống phía dưới chân cầu thang.

Đúng rồi, là thằng Minh đấy, ngoài biết nó tên là Minh ra, tôi chẳng biết gì thêm.

Nhưng, lúi nhủi dưới chân cầu thang làm gì thế? Là để nhận lời rồi hôn nhau cho kín à? Hay là để từ chối cho đỡ sứt mẻ tình cảm hai bên? Hay là... à mà thôi, tôi mệt rồi!

Tôi đi nhanh lên lớp, chen chúc như cá lội ngược dòng. Họ đổ xô xuống cầu thang còn tôi lại cố gắng đi lên lớp. Tôi chỉ cần ai đó đến và bảo rằng cô ấy không đồng ý thôi.

Miễn là, tôi không để lỡ mất cô ấy.

Ai biết được, một ngày nào đấy, chính tại lớp học này, tôi và cô ấy lại lạc mất nhau.

Đăng truyện xem có bị tụt follow thăm hại giống đợt trước không:vvv

Thi cử thế nào rồi các bạn, Về nát bét một môn rồi.

6. Chương 5: Chắc Là Còn Tỉnh!

Lát sau, bọn lớp tôi ồ ạt kéo nhau đi rồi lại ồ ạt kéo nhau về. Con Vê liền chạy theo thật nhanh về chỗ Huyền Anh rồi hỏi:

- Mít, sao mày không nhận lời, nó thích mày ba năm rồi đấy!

Tôi khẽ ngẩng đầu lên, thấy mặt cô ấy rất khó coi, có vẻ, là từ chối rồi...

Cô ấy quay sang lườm cái Vê chó một cái rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Mít, mày phải hiểu là nó thích mày ba năm, tỏ tình nhắn tin hay tặng quà mày đều từ chối. Mày ăn cái giống gì mà lạnh lùng thế hả?

Cô ấy đập bàn đầy phần nộ rồi quát xối xả vào mặt con Vê:

- Tao còn chưa xử mày cái tội thông đồng thông cống với nó để tỏ chức mấy cái này đâu! Ai nhờ mày thế hả, mày rõ biết tính tao rồi mà? Tao không thích rình rang, không thích âm ỉ, tao không giống mày, tao không thích lằng mằng, tao không thích làm tâm điểm. Nếu tao thật sự muốn trở thành người quan trọng với thằng Minh thì tao đã nhận lời từ khi nó nhắn tin cho tao rồi!

Tôi giật mình quay sang nhìn nó, đúng là Vê chó có khác, khôn hết chỗ nói. Dám lập mưu đến cướp người yêu tương lai của tao đi. Lần sau

có chuyện gì tao sẽ không bao giờ giúp mày nữa. Thật đấy Vê chó ạ!

Có vẻ, đợt này cô ấy sẽ giận nó lâu đấy! Cho chết cái tội lằng xằng, ti toe tỏ chức tỏ tình!

Dù sao thì, tôi cũng thấy thoải mái, cũng có chút gọn gọn... Là người đã theo chân cô ấy suốt ba năm. Vậy, sao mãi đến bây giờ tôi mới biết? Lâu như vậy, liệu tôi có còn đủ cơ hội để chen chân?

Có những lúc, tôi thiết nghĩ, chuyện tình cảm thời học sinh có chắc sẽ lâu dài khi cả hai đang độ tuổi ngang bướng, bảo không nghe đe không được. Nhiều lúc chỉ muốn ngừng thích Huyền Anh lại để dừng bận tâm đến mấy chuyện xung quanh cô ấy. Nhưng tôi chợt nhận ra, nhường ai đó đi bên cạnh cô ấy là cho đi cả thế giới!

Mọi lần, chỉ cần có ai được tỏ tình thôi sẽ trở thành một chủ đề nóng hổi cho các bà tám bàn ra tán vào. Ví dụ như đợt con Vê chó có thằng đặt hộp quà vào học bàn thôi mà ai cũng trêu nó. Nhưng lần này lại khác, sự việc mau chóng bị lắng xuống vì có một sự kiện khác nổi bật hơn. Đó chính là cái Hồng, một đứa ăn chơi có tiếng trong lớp chính thức theo chồng bỏ cuộc chơi.

Việc lấy chồng năm mười sáu tuổi tuy không còn khá hiếm, nhưng ít nhiều cũng gây chấn động đến cả gia đình, nhà trường lẫn bạn bè. Ai cũng vận động nó tiếp tục theo học nhưng có vẻ quá muộn. Nó muốn, nhưng em bé trong bụng nó không ngừng phát triển.

Đây không phải lần đầu tiên ở hòn đảo nhỏ quê tôi có học sinh lấy chồng, nhưng thật sự điều này gây ảnh hưởng rất nhiều, đặc biệt là sang tháng sau nó chính thức theo xe hoa về nhà chồng.

- Ủa, áp rập con Hồng vào đúng sinh nhật mày luôn Huyền Anh ạ! Cho tao cáo quà nhé!

Con Vê ton tốt chạy ra kiểm câu chuyện làm quà, cô ấy lườm nó một cái cháy mặt.

- Đi mà, Noel tao dắt mày đi ăn. Chứ còn phải mua quần áo, giày dép, còn chuẩn bị tiền ăn cưới nữa.

- Thế, hôm đấy ăn gấp đôi ngày thường nhé! Tôi khề bật cười, đúng là muốn hỏi lộ Huyền Anh chỉ cần mang đồ ăn ra. Nhưng lần này, tôi đã chuẩn bị kĩ quà rồi, từ khi mới bắt đầu vào năm học.

Tôi có nghe loáng thoáng trong cuộc nói chuyện của cô ấy và cái Vê, hình như Huyền Anh thích một bộ gần như đầy đủ truyện của bác Nguyễn Nhật Ánh trên Tiki. Cả hè tôi dành thời gian ngồi đọc hết và không quên kèm theo một bức ảnh và lời nhắn.

Nhưng hơn tất cả, tôi đặc biệt có cảm tình với bộ Mắt Biếc, chính xác là vô cùng thích. Tự dưng, đọc truyện, tôi chìm vào cảm giác tiếc thương sự hi sinh vô bờ bến cho một người con gái chưa từng hướng về mình dù chỉ một lần. Cho dù, cô gái ấy có như thế nào, thì vẫn yêu thương cô, có trải qua năm ba cuộc tình duyên rồi đổ vỡ tình cảm vẫn vẹn nguyên, có chăng chỉ thêm phần bù đắp.

Nhiều lúc ngẫm lại, thiết nghĩ biết đâu tôi lại giống nam chính trong truyện nhỉ? Biết đâu, tôi lại bỗng chốc lụy tình, lại cứ mong chờ những thứ vốn dĩ không thuộc về mình. Nhưng tôi chợt nhận ra, tôi không giỏi kiên nhẫn đến thế đâu.

Cho dù như thế nào, thì cả tôi và cô ấy rồi sẽ yêu và được yêu, có thể là cùng nhau, có thể là không thuộc về nhau.

Mới đây là đã đến ngày ăn cơm bụi giá cao, trong khi tôi chưa chuẩn bị quà xong. Tôi đang phân vân trong việc lựa chọn ảnh vì có quá nhiều ảnh đẹp treo khắp phòng.

Tôi vội vàng khoác chiếc áo ngoài rồi phóng xe đến đón Huyền Anh, hôm nay cô ấy không đi cùng cái Vê vì nó bận du theo trai, còn tôi thì sợ cô ấy đi cùng thằng Minh nên đến đón mặc dù nhà cô ấy cách nơi tổ chức không xa.

Tôi chưa kịp gọi cửa thì cô ấy đã bước ra. À, không phải Huyền Anh đâu, là thiên thần ấy! Một thiên thần không vương chút bụi trần.

Cô ấy mặc một bộ váy màu trắng và đi giày bệt đơn giản - một hình ảnh tôi chưa bao giờ thấy.

- Tao bảo không cần phải đến mà! Nhà gần đi mấy bước là ra!

Không đón có mà loạn à, váy thì váy voan mỏng...

- Thì tao lỡ đến rồi mày lên xe đi, vừa bọn nó gọi tao rồi đấy!

Cảm giác, lần đầu tiên chở cô ấy như đang mang cả thế giới đi vậy!

Bước vào phòng đã thấy lớp gần như đông đủ, đứa nào cũng ồ lên reu khiến Huyền Anh phát ngại, cứ liên tục giải thích:

- Nó gặp tao ngoài kia rồi đi vào cùng thôi! Thật đấy!

Tôi thì chẳng buồn để ý, dù sao thì như thế cũng vui mà!

Vì vào muộn nên tôi và cô ấy ngồi cùng bàn, và ngay bên cạnh nhau. Lúc tôi đang nhúng mì cho cô ấy thì bỗng đâu thằng Tuấn chạy lon ton ra, hai tay hai chén rượu:

- Huyền Anh, hôm nay sinh nhật mày đúng không? Làm chén cho tình cảm đi lên, tuổi mới bớt nói lại cho thiên hạ nó thái bình!

Tôi giật mình quay sang, thấy cô ấy thì cứ chối đây đấy:

- Tao có biết uống đâu, mày đi mời đứa khác đi! Hay là mày uống rượu tao uống nước ngọt?

Tôi ngưng gắp mì, quay sang hỏi bọn nó:

- Nó có uống được đâu, ép làm gì, tí lại lăn đùng ra đấy.

- Nó không uống được hay là mày uống hộ nó đi!

Thằng Tuấn nói với giọng khiêu khích, nhưng nó nhăm người rồi. Ba mẹ tôi làm kinh doanh, và tôi thường xuyên được dắt theo đi dự tiệc, thi thoảng có uống chút rượu vang. Tôi giật lấy cái chén trên tay nó rồi uống hết sạch.

Cay lè, đắng ngòm! Tôi quên mất là tôi uống rượu vang, chứ không phải rượu nếp!

Tôi trả lại cốc rượu rồi kéo Huyền Anh ngồi xuống. Chưa ấm chỗ thì từ đâu lũ con trai đến mời rượu cô ấy đồng như kiến:

- Huyền Anh, tuổi mới nể mặt bạn uống một ít.

- Không uống rượu thì uống bia đi!

- Làm một ngụm thôi, sinh nhật chẳng lẽ không được thả cửa?!

Rõ ràng là thằng Tuấn chơi đểu, tôi bực mình giật lấy.

Chẳng hiểu lúc ấy mình nghĩ gì, chỉ biết là rượu mà rơi vào tay cô ấy là chuyện hoàn toàn không được xảy ra.

Nhất quyết là không!

Nhìn xem, một người con gái mặc váy trắng tinh khôi như thế, có ai lại đi lè nhè chén rượu?!

Nhờ chẳng may có quá chén không kìm lại được thì...

Chị Mai Ngô đã bảo rồi: “Trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra!”

Chẳng biết tiếp bao nhiêu đứa họ Huyền Anh rồi nhưng tôi vẫn thấy cô ấy xinh lắm!

Một... hai... ba....

Chắc cũng...

Duy Anh của các cậu say rồi haha

7. Chương 6: Tạm Biệt

Lên lớp mười hai, bọn tôi bắt đầu ôn thi cử đến mức không còn thời gian để thở. Cô ấy thi ban Xã hội còn tôi thì thi Tự nhiên nên gặp mặt chỉ có những lúc ở trên lớp. Những tin nhắn vào mỗi tối vui dần, những câu hỏi han quan tâm cũng ít. Không chỉ cả hai mà cả lớp đều bị cuốn vào guồng quay khốc liệt của chế độ thi mới.

Nhưng ít ra chúng tôi đã có những kỉ niệm đẹp khi cùng nhau đi thi thành phố và đều mang vinh quang về cho trường. Rồi nhờ điểm cộng ấy mà tôi và cô ấy đều đỗ trường Đại học trên Hà Nội xa hoa.

Tôi đã bắt đầu vẽ lên khoảng khắc mình ngỏ lời, vẽ lên những tương lai của hai đứa. Nhiều khi cứ nghĩ mình là thằng tự kỉ ấy, tự huỷ hoại mình rồi tự cười.

Tôi bắt đầu lên lịch để tỏ tình thật đẹp nhất, dù sao hai đứa cũng học cùng thành phố, dù hai trường có xa nhau thì cũng không thành vấn đề.

Bỗng dưng, tôi nhận được tin nhắn từ thằng Minh, chỉ có dăm ba dòng cụt lủn:

“Còn gì để nói thì nói nốt đi. 2h chiều bay.”

Nó bay đi đâu thì có ảnh hưởng gì tới tôi. Bao lâu nay nó vẫn nhạt nhẽo như vậy.

“Ít có liên quan lắm!”

“Huyền Anh có thật không liên quan đến mày? Hóara cũng đành nhận thấy điều đó”

Tôi đọc xong dòng tin nhắn ấy mà sốc không kể xiết, cô ấy định đi đâu? Cô ấy đã đổ trường cô ấy mơ ước rồi mà? Cô ấy sắp hoàn thành ước mơ thành giáo viên của mình rồi mà? Giờ cô ấy định đi đâu cơ chứ?

Tôi quay sang nhìn đồng hồ, khốn kiếp bây giờ đã là 1 giờ chiều. Thăng Minh rõ muốn chơi đùa tôi đây mà. Tôi vội vàng lấy xe phi như điên đến sân bay, nơi toàn người là người chật như nêm. Tôi chạy khắp sảnh chỉ mong tìm kiếm một bóng dáng nào đó thật thân quen.

Tôi nhớ hình dáng ấy, người con gái ba năm ngồi bên cạnh tôi. Tôi nhớ hình dáng ấy, người con gái có nụ cười tỏa nắng. Tôi nhớ má lúm đồng tiền, tôi nhớ cả chiếc răng khểnh.

Tôi nhớ, tôi thương, nhưng tôi lại chẳng đủ can đảm để ngỏ lời, hay là ngay bây giờ khi đã tìm thấy vẫn không thể chạy ra để ôm cô ấy một cái, để hứa với cô ấy đủ điều. Lặng lẽ một góc, lòng đau đến tận thấu xương, cô ấy đi cùng với Thăng Minh... thì phải. Một người đi, mà có tận hai cái vali, cô ấy đi, mà bố mẹ Thăng Minh cũng đến tiễn. Có gạt trẻ con cũng chẳng tin.

Đúng là không đủ can đảm để thổ lộ, thì hãy đủ mạnh mẽ để nhìn cô hạnh phúc bên người khác. Tại sao cả hai cái tôi đều không thể, tại sao trong lúc ấy tôi lại đứng như trời trồng một góc, tại sao đôi chân lại chẳng thể di chuyển, chỉ cần chạy ra ôm cô ấy một cái thôi cũng đủ mà?!

Ngày hôm nay, người con gái tôi thương hóa vào mây gió.

Tôi chẳng biết làm gì khác, ngoài việc tạt vào một quán rượu, tự gặm nhấm nỗi đau một mình. Huyền Anh à, cậu có lẽ mãi mãi về sau cũng không biết, tớ đã đấu tranh với ba mẹ khổ cực như thế nào để được ở lại Việt Nam, để được gần cậu. Cậu cũng không biết tớ đã tự huỷ hoại mình về tương lai tươi sáng của chúng mình như thế nào đâu. Tớ đã vẽ ra rất nhiều thứ tuyệt vời, mà nghĩ đến lại chẳng cầm được nước mắt. Tôi khẽ đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô ấy trong ví mình, tôi nhớ cậu quá!

“Duy Anh, sa này mày tính làm cái gì?”

“Ước mơ của tao là nhiếp ảnh gia, còn tương lai của tao là Học Viện Cảnh Sát.”

“Mày không tính làm theo ước mơ à?”

“Không, vì ba mẹ tao không thích”

“Điên, có đam mê là phải đi rồi.”

Cô ấy là những giấc mơ đẹp, mà càng nghĩ đến lại càng thấy đau. Cô ấy đã từng là quá khứ, là hiện tại, là tương lai của tôi.

Nhưng đến ngày hôm nay, một mình tôi xây đắp những điều tuyệt vời, còn cô đã vội đi đến nơi nào đó, quá xa với tâm với.

Liệu mai này về nước, cô ấy còn có nhớ đến tôi, trong khi Thăng Minh luôn sát cánh bên cạnh.

Ngồi đây một mình, mà lòng thấy hối hận đến tận cùng. Ba năm cấp ba, vô vàn cơ hội để nói câu: “Làm người yêu tớ nhé” đã bỏ lỡ. Suy đi tính lại, vẫn chỉ là sợ. Khi thích một người, có muôn vàn thứ để lo sợ, sợ người ấy không biết, sợ người ấy biết, mà cũng sợ người ấy biết mà giả vờ như không biết. Thứ tình cảm của tôi dành cho cô ấy, vốn dĩ là mỏng lung như một trò đùa.

Lần đầu tiên, tôi không biết mình đã về nhà bằng cách nào...

Năm năm sau, cô ấy về nước, việc mà tôi và cô ấy làm ăn ý nhất chính là: TÔI KHÔNG LIÊN LẠC, CÔ ẤY CŨNG KHÔNG.

Chẳng phải nói tôi đã mệt mỏi, đã khắc khoải nhớ nhung đến chừng nào. Nếu theo đúng như ngày nhập học, tôi đã ra trường và làm việc cho một đơn vị nào đấy. Nhưng không, tôi đã đấu tranh đến mức quyết

liệt, chỉ để đi học nhiếp ảnh gia. Mẹ tôi khóc, tôi vẫn đi, ba tôi lo đến mức bạc trắng đầu, tôi cũng chẳng màng. Ước gì, tôi cũng có thể mạnh mẽ như vậy thì có thể bây giờ, chúng tôi đã hạnh phúc.

Tôi làm việc cho nhà xuất bản TMT, do con chó Vê giới thiệu. Nghe có vẻ hấp bệnh và khó khăn nhưng thật ra tôi đã đầu một chọi ba mươi, cộng với mối quan hệ mới có thể chen chân vào nơi này.

Quãng thời gian này, có trăm ngàn cô gái đến rồi đi, và tôi đã từng cố gắng nắm rồi lại phải buông. Có trách thì trách bản thân quá vụng về trong việc che giấu cảm xúc, quá vụng về trong việc để quá nhiều ảnh của cô ấy trong phòng, hay ở ví mà không phải người yêu danh chính ngôn thuận.

Năm năm trôi qua, cuộc sống cứ tẻ nhạt và hấp bệnh như thế...

Hai năm sau...

Cô ấy cũng về nước được hai năm, vẫn là bài ca không liên lạc. Họa chẳng ra đường nhìn thấy và cười nhẹ. Mỗi mỉm cười mà lòng thì quặn đau, rốt cục là vẫn chưa thể quên.

Nhưng trở trêu thay, tôi và cô ấy lại đi chụp ảnh cưới... Tôi là người chụp ảnh, còn cô ấy là cô dâu. Tôi biết là cô ấy vô tình, là cô ấy không biết, chứ cô ấy chẳng thể tàn độc đến như thế.

Ngồi chèn từng dòng chữ trên khung ảnh, Quang Minh và Huyền Anh, tên đẹp thật đấy. Cô ấy là ánh nắng nhẹ nhàng lướt qua cuộc đời tôi, là giấc mơ thời non trẻ.

Tạm biệt cậu, giấc mơ ngọt ngào của tuổi trẻ, tạm biệt tuổi thanh xuân đầy sắc màu, tạm biệt những ước mơ và hoài bão.

Mai này, cậu nhất định phải hạnh phúc, nhất định.

“Tạisaodếngiờanh còn thươngnóvậy?!”

“Vithanhxuâncủaaanh, làcôấy!”

8. Chương 7: Lời Cuối

Chào các cậu, cuối cùng thì Vì thanh xuân là mày cũng kết thúc một cách mà tớ hoàn toàn không hề mong đợi. Chủ đích mới cái kết SE đúng là tớ đã định hướng từ trước, nhưng trong vòng một chap hết hai năm cuối cấp tớ chưa hề nghĩ tới.

Xin lỗi vì phụ công các cậu quá nhiều, xin lỗi Wee vì mày đặt cho tao cái tên truyện thật hay, viết cho tao cái văn án thật đặc biệt mà bây giờ tao lại bỏ ngỏ như này. Xin lỗi Dừa vì des cho chị cái bìa thật đẹp mà lại có kết thúc nhạt nhẽo. Xin lỗi tất cả các bạn đã nhảy hố để rồi nhận lại những tình tiết không vui.

Mình đã suy nghĩ đã hoàn thành truyện rồi lại còn cho SE nữa thì có quá đáng với các bạn quá không. Nhưng các cậu ạ, con tim có những lí do mà lí trí không thể giải thích nổi. Tớ muốn có thật nhiều khoảnh khắc đẹp giữa Huyền Anh và Duy Anh nữa cơ, để có cái kết không vui thì các cậu cũng đã từng rất vui. Kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình, nhưng mọi thứ đã hình thành hoàn thiện trong đầu rồi mà không tài nào chấp bút viết nổi.

Xin lỗi vì đã khiến các cậu thất vọng, nhưng hãy tin tưởng tớ ở các bộ truyện sau. Cuộc đời tớ, một bộ lấp lửng như này là quá đủ.

Tin tưởng tớ vào những bộ sau nhé:*

Vê

TMT

Ngày viết 20/11/2016

Ngày hoàn 31/01/2017

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-thanh-xuan-la-may>